DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

4. marts 1999 *

I sag C-119/97 P,

Union française de l'express (Ufex), tidligere Syndicat français de l'express international (SFEI), Roissy-en-France (Frankrig),

DHL International, Roissy-en-France,

Service CRIE, Paris,

ved advokat Eric Morgan de Rivery, Paris, og advokat Jacques Derenne, Bruxelles og Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alex Schmitt, 7, Val Ste Croix,

appellanter,

* Processprog: fransk.

angående appel af dom afsagt den 15. januar 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-77/95, SFEI m.fl. mod Kommissionen (Sml. II, s. 1), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af dommen,

de andre parter i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Richard Lyal og Fabiola Mascardi, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af advokat Jean-Yves Art, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt i første instans,

May Courier, Paris,

sagsøger i første instans,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, D. A. O. Edward og M. Wathelet (refererende dommer),

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 2. april 1998,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 26. maj 1998,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 22. marts 1997 har Union française de l'express (Ufex), tidligere Syndicat français de l'express international (herefter »SFEI«), DHL International og Service CRIE i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af dom afsagt af Retten i Første Instans den 15. januar 1997 i sag T-77/95, SFEI m.fl. mod Kommissionen (Sml. II, s. 1, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen for sagsøgernes påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 30. december 1994 om afvisning af en klage, sagsøgerne havde indgivet i henhold til EF-traktatens artikel 86 (herefter »den omtvistede beslutning«).

2 Den 21. december 1990 indgav SFEI, DHL International, Service CRIE og May Courier en klage til Kommissionen med henblik på at få fastslået, at det franske postvæsen (herefter »La Poste«) bl.a. havde tilsidesat traktatens artikel 86.

3 For så vidt angår artikel 86 klagede sagsøgerne over den logistiske og kommercielle bistand, som La Poste hævdedes at yde sit datterselskab, Société française de messageries internationales, siden 1992 GDEW France (herefter »SFMI«), som opererer på markedet for international kurertjeneste. Ifølge sagsøgerne bestod misbruget i, at La Poste lod SFMI drage fordel af sin infrastruktur på unormalt fordelagtige vilkår med henblik på at udvide den dominerende stilling, La Poste havde på markedet for almindelig postbefordring, til også at omfatte det hermed forbundne marked for international kurertjeneste.

4 Ved skrivelse af 10. marts 1992 meddelte Kommissionen sagsøgerne, at deres klage var blevet afvist.

5 Ved kendelse af 30. november 1992 (sag T-36/92, SFEI m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2479) afviste Retten det annullationssøgsmål til prøvelse af beslutningen, som SFEI, DHL International, Service Crie og May Courier havde anlagt. Denne kendelse blev imidlertid ved dom af 16. juni 1994 (sag C-39/93 P, SFEI m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 2681) ophævet af Domstolen, som hjemviste sagen til Retten.

6 Ved skrivelse af 4. august 1994 trak Kommissionen den beslutning, der var genstand for sagen ved Retten, tilbage. Ved kendelse af 3. oktober 1994 (sag T-36/92, SFEI m.fl. mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser) fastslog Retten derfor, at det ikke længere var fornødent at træffe afgørelse i sagen.

7 Den 29. august 1994 opfordrede SFEI Kommissionen til at handle, jf. EF-traktatens artikel 175.

8 Den 28. oktober 1994 sendte Kommissionen SFEI en skrivelse i medfør af artikel 6 i Kommissionens forordning nr. 99/63/EØF af 25. juli 1963 om udtalelser i henhold til artikel 19, stk. 1 og 2, i Rådets forordning nr. 17 (EFT 1963-1964, s. 42, herefter »forordning nr. 99/63«), hvori den gav udtryk for, at den agtede at afvise klagen.

9 Efter at have modtaget SFEI's bemærkninger traf Kommissionen den omtvistede beslutning, der har følgende ordlyd:

»Der henvises til den klage, De har indgivet til Kommissionens tjenestegrene den 21. december 1990, og som var vedlagt en kopi af en særskilt klage indgivet den 20. december 1990 til det franske konkurrenceråd. De to klager drejer sig om det franske postvæsens internationale kurertjenester.

Den 28. oktober 1994 sendte Kommissionens tjenestegrene Dem en skrivelse i medfør af artikel 6 i forordning nr. 99/63, hvori det blev meddelt, at de oplysninger, der var tilvejebragt under behandlingen af sagen, ikke gav Kommissionen grundlag for at tage Deres klage støttet på traktatens artikel 86 til følge, og De blev opfordret til at fremkomme med Deres bemærkninger hertil.

I Deres skrivelse af 28. november 1994 har De fastholdt Deres opfattelse, hvorefter der foreligger et misbrug af en dominerende stilling fra det franske postvæsen og SFMI's side.

Kommissionen skal derfor på baggrund af Deres sidstnævnte skrivelse hermed meddele Dem sin endelige beslutning vedrørende Deres klage af 21. december 1990 med hensyn til spørgsmålet om indledning af en procedure i henhold til artikel 86.

Kommissionen finder under henvisning til de udførlige grunde, der er anført i Kommissionens skrivelse af 28. oktober 1994, at det i det foreliggende tilfælde ikke er godtgjort, at de påståede overtrædelser fortsat finder sted, således at Deres begæring vil kunne imødekommes. Det bemærkes herved, at Deres skrivelse af 28. november 1994 ikke indeholder nye oplysninger, der giver Kommissionen grundlag for at ændre denne konklusion, som støttes af de nedenfor anførte grunde.

For det første behandler grønbogen om udvikling af det indre marked for posttjenester (KOM(93) 247 endelig udg. af 2.6.1993) bl.a. de væsentligste af de problemer, der rejses i SFEI's klage. Selv om den kun indeholder forslag de lege ferenda, skal de også tages i betragtning med henblik på at vurdere, om Kommissionen anvender sine begrænsede ressourcer hensigtsmæssigt, og navnlig om dens tjenestegrene bestræber sig på at udarbejde regler vedrørende fremtiden for markedet for posttjenester i stedet for på eget initiativ at undersøge påståede overtrædelser, som den gøres opmærksom på.

For det andet har Kommissionen på baggrund af en undersøgelse i medfør af forordning nr. 4064/89 hos det joint venture (GD Net), der er oprettet af TNT, La Poste og fire andre postvæsener, offentliggjort sin beslutning af 2. december 1991 i sag IV/M.102. Ved sin beslutning af 2. december 1991 besluttede Kommissionen ikke at modsætte sig den anmeldte fusion og at erklære den forenelig med fællesmarkedet. Den påviste særlig i relation til joint venturet, at 'den foreslåede transaktion hverken skaber eller forstærker en dominerende stilling, som i betydelig grad kan begrænse konkurrencen på fællesmarkedet eller på en væsentlig del heraf'.

Beslutningen drejer sig på nogle vigtige punkter om den indflydelse, det tidligere SFMI's aktiviteter kunne have på konkurrencen: SFMI's eksklusive adgang til La Poste's faciliteter var blevet begrænset og skulle bortfalde to år efter fusionens gennemførelse, således at selskabet helt blev afskåret fra at benytte La Poste som underleverandør. Enhver adgang, som La Poste lovligt gav SFMI, skulle på tilsvarende måde tilbydes enhver anden kurervirksomhed, som La Poste indgik aftale med.

Dette resultat svarer fuldstændig til de løsninger, som De med henblik på fremtiden foreslog den 21. december 1990. De krævede, at SFMI skulle forpligtes til at betale samme pris for PTT's tjenester, som hvis man købte dem af et privat selskab, såfremt SFMI måtte vælge fortsat at benytte sig af disse tjenester. De krævede endvidere, at 'enhver form for støtte og forskelsbehandling bringes til ophør', og at 'SFMI tilpasser sine priser ud fra den reelle værdi af de af La Poste tilbudte tjenester'.

Det er herefter åbenbart, at de problemer vedrørende den aktuelle og fremtidige konkurrence på området for international kurertjeneste, som De henviser til, er blevet løst på passende vis ved de foranstaltninger, Kommissionen allerede har truffet.

Såfremt De finder, at de betingelser, der blev pålagt La Poste i sag IV/M.102, ikke er blevet overholdt, f.eks. på områderne for transport og reklame, er det således op til Dem — så vidt muligt — at føre bevis herfor og eventuelt indgive en klage i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 17/62. Udtalelser om, at 'SFMI's aktuelle takster (uden hensyn til eventuelle rabatter) fortsat ligger langt under dem, der anvendes af SFEI's medlemmer' (s. 3 i Deres skrivelse af 28.11.), eller at 'Chrono-

post har reklameskilte på P & T's lastvogne' (erklæring fra stævningsmand, vedlagt som bilag til Deres skrivelse), skal imidlertid støttes af faktiske elementer, der kan begrunde, at Kommissionens tjenestegrene foretager en undersøgelse.

De foranstaltninger, Kommissionen træffer i henhold til traktatens artikel 86, har til formål at sikre en reel konkurrence på det indre marked. På fællesmarkedet for internationale kurertjenester ville der, når henses til ovenstående detaljerede redegørelse, skulle frembringes nye oplysninger om eventuelle overtrædelser af artikel 86, for at Kommissionen skulle kunne begrunde en undersøgelse af de nævnte aktiviteter.

I øvrigt finder Kommissionen, at den ikke har pligt til at undersøge eventuelle overtrædelser af konkurrencereglerne, som tidligere har fundet sted, hvis en sådan undersøgelses eneste formål eller virkning er at tjene parternes individuelle interesser. Kommissionen ser ikke nogen interesse i at indlede en sådan undersøgelse i henhold til traktatens artikel 86.

Af ovennævnte grunde skal jeg således meddele Dem, at Deres klage må afvises.«

Sagen for Retten

10 Ved stævning indleveret den 6. marts 1995 anlagde SFEI, DHL International, Service CRIE og May Courier annullationssøgsmål ved Retten, idet de bl.a. gjorde gældende, at der var sket en tilsidesættelse af traktatens artikel 86, af reglerne om vurderingen af fællesskabsinteressen og af princippet om god forvaltningsskik, lighedsprincippet og forbuddet mod forskelsbehandling. De påberåbte sig også magtfordrejning fra Kommissionens side.

11 De gjorde for det første gældende, at Kommissionen havde tilsidesat traktatens artikel 86 ved at have baseret sig på en beslutning i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (EFT L 395, s. 1, berigtiget i EFT 1990 L 257, s. 13), idet kriterierne for vurderingen af de faktiske omstændigheder, Kommissionen skal undersøge, er forskellige, alt efter om det er artikel 86 eller forordningen, der finder anvendelse.

12 For det andet gjorde sagsøgerne gældende, at Kommissionen ikke havde overholdt reglerne om vurderingen af Fællesskabets interesse i den sag, der var genstand for klagen. Kommissionen havde ikke taget hensyn til de krav, der efter retspraksis skal være opfyldt, for at en klage kan afvises på grund af sagens manglende interesse for Fællesskabet (dom af 18.9.1992, sag T-24/90, Automec mod Kommissionen, Sml. II, s. 2223, præmis 86, herefter »Automec II-dommen«), med hensyn til den påståede overtrædelses betydning for det fælles markeds funktion, sandsynligheden for at kunne godtgøre dens eksistens og rækkevidden af de nødvendige undersøgelsesforanstaltninger. Endvidere havde Kommissionen ikke forklaret, hvordan den kunne være sikker på, at de konkurrencebegrænsende former for praksis var bragt til ophør.

13 For det tredje påberåbte sagsøgerne sig en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik og af forbuddet mod forskelsbehandling.

14 Hvad angår princippet om god forvaltningsskik gjorde de gældende, at Kommissionen ikke havde taget hensyn til en økonomisk redegørelse udarbejdet af et revisionsfirma, som var vedlagt sagsøgernes klage.

15 Forbuddet mod forskelsbehandling var blevet tilsidesat, idet Kommissionen havde besluttet at afvise klagen med den begrundelse, at eftersom der alene var tale om tidligere begåede overtrædelser, ville en undersøgelse kun tjene parternes individuelle interesser. En sådan begrundelse hævdedes at stride mod adskillige tidligere beslutninger fra Kommissionen.

16 For det fjerde gjorde sagsøgerne gældende, at Kommissionen havde gjort sig skyldig i magtfordrejning. De anførte i denne forbindelse, at udtalelserne fra de forskellige konkurrencekommissærer illustrerede Kommissionens uklare holdning, idet Kommissionen officielt syntes at være optaget af at sikre, at konkurrencereglerne blev overholdt inden for postsektoren, men i realiteten havde givet efter for visse medlemsstaters og postvæseners pression.

17 Med henblik på at underbygge dette synspunkt fremsatte sagsøgerne begæring om, at det blev pålagt Kommissionen at fremlægge en skrivelse af 1. juni 1995 fra kommissionsmedlem Sir Leon Brittan til formanden for Kommissionen, hvoraf det skulle fremgå, at Kommissionen havde besluttet at undlade at forfølge de i klagen omhandlede overtrædelser for at fremme Rådets gennemførelse af en postpolitik.

Den appellerede dom

18 I den appellerede dom fastslog Retten, at anbringendet om en tilsidesættelse af traktatens artikel 86 ikke kunne føre til det tilsigtede resultat, idet afvisningen af klagen udelukkende var begrundet i, at den pågældende sag ikke havde tilstrækkelig interesse for Fællesskabet (præmis 34, 35 og 36). Retten bemærkede i denne forbindelse, at der ganske vist alene i den omtvistede beslutnings næstsidste afsnit

blev henvist til sagens interesse for Fællesskabet (præmis 31), men at dette afsnit var uløseligt forbundet med resten af beslutningen, hvorfor hele beslutningen var dikteret af en vurdering af, om det var hensigtsmæssigt at gribe ind på et område, hvor Kommissionen allerede havde udøvet sin myndighed (præmis 32).

19 Retten understregede i denne forbindelse, at Kommissionen i beslutningen indledningsvis erindrede om, at markedet for posttjenester havde været genstand for en samlet undersøgelse i den grønbog om posttjenester, der blev offentliggjort den 11. juni 1992, og i de retningslinjer for udvikling af EF's posttjenester, der blev offentliggjort den 2. juni 1993. Det anførtes endvidere i beslutningen, at problemet med de påståede overtrædelser af traktatens artikel 86 særligt i relation til international kurertjeneste var blevet undersøgt og løst af Kommissionen i forbindelse med GD Net-beslutningen. Endelig understregede Kommissionen, at klagerne ikke havde godtgjort, at overtrædelserne fortsat fandt sted, og at Kommissionen ikke skulle beskæftige sig med tidligere overtrædelser alene af hensyn til parternes individuelle interesse (præmis 32).

20 Retten bemærkede endvidere, at de enkelte dele af den omtvistede beslutning ikke ville give nogen mening, hvis de skulle betragtes som en retlig vurdering på grundlag af traktatens artikel 86. Beslutningen indeholdt nemlig ikke nogen definition af det relevante marked, hverken det geografiske marked eller produktmarkedet, og heller ikke nogen vurdering af La Poste's stilling på dette marked eller en stillingtagen til, om de pågældende former for praksis faldt ind under traktatens artikel 86 (præmis 33).

21 I relation til det andet anbringende udtalte Retten for det første, at Kommissionen ved vurderingen af fællesskabsinteressen er berettiget til at lægge vægt på andre relevante faktorer end dem, Retten har opregnet i sine tidligere domme. Som det fremgår af Automec II-dommen, må den pågældende vurdering nemlig nødvendigvis foretages ud fra en undersøgelse af det enkelte konkrete tilfældes særlige omstændigheder, som er undergivet Rettens kontrol (præmis 46).

22 For det andet udtalte Retten, at Kommissionen lovligt kan beslutte, at det ikke er hensigtsmæssigt at behandle en klage over nogle former for praksis, der senere er bragt til ophør. En behandling af sagen og en konstatering af nogle tidligere overtrædelser ville ikke længere tjene til at sikre, at konkurrencen inden for fællesmarkedet ikke fordrejes, og således ikke være i overensstemmelse med den opgave, der er tildelt Kommissionen ved traktaten. Formålet med en sådan procedure ville i det væsentlige være at gøre det lettere for klagerne for de nationale domstole at påvise et ansvarsgrundlag med henblik på at opnå erstatning. Dette gjaldt navnlig i det foreliggende tilfælde, hvor de omtvistede former for praksis var bragt til ophør som følge af Kommissionens indgriben (præmis 57 og 58).

23 For det tredje undersøgte Retten, om Kommissionen i det foreliggende tilfælde med føje kunne konkludere, at de i klagen kritiserede former for praksis var bragt til ophør som følge af vedtagelsen af GD Net-beslutningen (præmis 61).

24 Retten bemærkede i den forbindelse indledningsvis, at Kommissionen i GD Net-beslutningen først konstaterede, at de anmeldte aftaler indeholdt en klausul, hvorefter en tjeneste, som et postvæsen skulle levere som underleverandør for det fælles datterselskab, ville blive leveret mod betaling på normale handelsvilkår. Kommissionen bemærkede imidlertid, at postvæsenerne på tidspunktet for beslutningen ikke havde indført ordninger, der gjorde det muligt at beregne de nøjagtige priser for hver enkelt af de leverede tjenester, hvorfor den fandt, at konkurrencefordrejninger ikke kunne udelukkes. Den skønnede således, at postvæsenerne ikke havde nogen økonomisk begrundelse for at lade datterselskabet få fordel af krydssubsidiering, idet deres individuelle andel af det fælles datterselskabs overskud ikke ville kunne modsvare den eventuelle subsidiering, hver enkelt deltager måtte yde. Desuden gav de postvæsener, der deltog i transaktionen, tilsagn om at levere de samme tjenester til tredjemand på samme vilkår, så længe de ikke kunne godtgøre, at der ikke skete krydssubsidiering (præmis 62).

25 Retten bemærkede dernæst, at GD Net-beslutningen bl.a. vedrørte La Poste, som derfor var retligt bundet af bestemmelserne i de anmeldte aftaler og navnlig af bestemmelserne vedrørende betalingen for de tjenester, selskabet leverede som underleverandør for sit datterselskab, samt af de i bilaget til den omtvistede beslutning omhandlede tilsagn. Retten understregede i øvrigt, at La Poste som følge af fusionen trak sig tilbage fra markedet for internationale kurertjenester, således at selskabet ikke opretholdt egne aktiviteter inden for denne sektor, som gav det mulighed for at unddrage sig de tilsagn, der blev givet (præmis 64).

26 Retten konkluderede, at eftersom La Poste var bundet af de anmeldte aftaler og af de ovennævnte tilsagn, kunne Kommissionen efter gennemførelsen af fusionen, dvs. den 18. marts 1992 ifølge de for Retten frembragte oplysninger, med rette antage, at reglerne var overholdt, idet der ikke var holdepunkter for en overtrædelse heraf (præmis 68).

27 For det fjerde bemærkede Retten, at de beviser, sagsøgerne havde fremført med henblik på at godtgøre, at de omtvistede former for praksis fortsat fandt sted — nemlig dels en erklæring fra en stævningsmand, hvorefter der var konstateret et reklameskilt vedrørende tjenesten »Chronopost« på et af La Poste's køretøjer, dels en udtalelse i sagsøgernes skrivelse om, at »SFMI's aktuelle takster fortsat ligger langt under dem, der anvendes af SFEI's medlemmer« — ganske vist kunne give grundlag for at fastslå, at der faktisk fandtes underleveranceaftaler, men derimod ikke kunne give grundlag for en formodning om, at der forelå krydssubsidiering (præmis 69).

28 Retten bemærkede videre, at den beslutning, Kommissionen i juli 1996 traf om at indlede en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 2, vedrørende støtte, som Frankrig skulle have ydet selskabet SFMI-Chronopost (EFT 1996

C 206, s. 3), og som sagsøgerne havde påberåbt sig under retsmødet, ikke gav grundlag for at fastslå, at Kommissionen på tidspunktet for vedtagelsen af den omtvistede beslutning rådede over oplysninger, der var tilstrækkelige til at begrunde, at der blev indledt en undersøgelse i henhold til traktatens artikel 86 for så vidt angår perioden efter vedtagelsen af GD Net-beslutningen (præmis 71).

29 Hvad angår den i GD Net-beslutningen indeholdte bemærkning om, at postvæsenerne ikke ville have nogen økonomisk begrundelse for at lade det fælles datterselskab få fordel af krydssubsidiering, bemærkede Retten, at denne vurdering ikke var blevet indbragt for Retten, og at den ikke var blevet bestridt af sagsøgerne i deres skriftlige indlæg (præmis 72).

30 Retten forkastede således det andet anbringende efter at have understreget, at sagsøgerne ikke havde været i stand til at føre noget bevis for, at der fortsat forelå krydssubsidiering, således at der var grundlag for at indlede en undersøgelse (præmis 73).

31 I relation til det tredje anbringende understregede Retten, at Kommissionen ved den omtvistede beslutning afviste klagen med den begrundelse, at sagen ikke havde tilstrækkelig interesse for Fællesskabet, navnlig fordi de kritiserede former for praksis var bragt til ophør som følge af GD Net-beslutningen. Under disse omstændigheder fandtes det ikke at kunne udgøre en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik, at Kommissionen ikke benyttede sig af en sagkyndig rapport, som angik en periode, der lå forud for vedtagelsen af GD Net-beslutningen (præmis 100).

32 For så vidt angår forbuddet mod forskelsbehandling fastslog Retten først, at sagsøgerne ikke havde godtgjort, at Kommissionen i en situation, der kan sammenlignes med den foreliggende, hvor nogle omtvistede former for praksis er bragt til ophør som følge af en tidligere beslutning fra Kommissionens side, ikke desto mindre har indledt en undersøgelse i henhold til traktatens artikel 86 af de tidligere foreliggende faktiske omstændigheder (præmis 102).

33 Endvidere kunne sagsøgerne efter Rettens opfattelse ikke gøre gældende, at der var sket forskelsbehandling ved anvendelsen af traktatens artikel 86, idet den omtvistede beslutning udelukkende var baseret på sagens manglende interesse for Fællesskabet, hvorfor Kommissionen ikke havde vurderet de kritiserede omstændigheder i forhold til artikel 86 (præmis 103).

34 Hvad angår det fjerde anbringende om magtfordrejning udtalte Retten, at sagsøgernes bemærkninger vedrørende en skrivelse, som Sir Leon Brittan skulle have sendt til formanden for Kommissionen, og som ikke var fremlagt for Retten, idet der heller ikke i øvrigt var fremført noget, der kunne bekræfte, at der fandtes en sådan skrivelse, alene hvilede på påstande, der ikke var underbygget, og således ikke kunne give grundlag for at fastslå, at der forelå magtfordrejning (præmis 117).

35 Ud fra disse betragtninger forkastede Retten det fjerde anbringende.

36 Kommissionen blev derfor frifundet, og det blev pålagt sagsøgerne at betale sagens omkostninger.

Appellen

37 Appellanterne har gjort tolv anbringender gældende til støtte for appellen.

38 For det første gøres det gældende, at Retten har gengivet den omtvistede beslutning forkert.

39 For det andet gøres det gældende, at Retten har begået en retlig fejl ved at lægge til grund, at Kommissionen kunne basere den omtvistede beslutning på en anden beslutning, som var truffet i en anden sag med andre parter og til dels havde en anden genstand og en anden hjemmel.

40 For det tredje og subsidiært gøres det gældende, at begrundelsen for den appellerede dom er selvmodsigende.

41 For det fjerde gøres det gældende, at der ikke er noget retligt grundlag for den appellerede dom.

42 For det femte gøres det gældende, at Retten ikke lovligt kunne udlede af sagens akter, at Kommissionen havde fornødent grundlag for at fastslå, at overtrædelserne var bragt til ophør.

43 For det sjette gøres det gældende, at Retten har tilsidesat reglerne om vurderingen af fællesskabsinteressen.

44 For det syvende gøres det gældende, at Retten har tilsidesat EF-traktatens artikel 86, sammenholdt med artikel 3, litra g), artikel 89 og artikel 155.

45 For det ottende gøres det gældende, at Retten har tilsidesat lighedsprincippet, retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

46 For det niende gøres det gældende, at Retten har anlagt en forkert vurdering af begrebet »sammenlignelige situationer« i forbindelse med undersøgelsen af anbringendet vedrørende lighedsprincippet.

47 For det tiende gøres det gældende, at Retten har tilsidesat princippet om god forvaltningsskik.

48 For det ellevte gøres det gældende, at Retten har undladt at tage stilling til et vigtigt punkt i appellanternes argumentation vedrørende grundlaget for Kommissionens afvisning af deres klage.

49 Endelig gøres det gældende, at Retten har begået retlige fejl i forbindelse med anvendelsen af begrebet magtfordrejning, idet den ikke har undersøgt alle de påberåbte dokumenter.

Det første anbringende

50 Som det første led i deres første anbringende gør appellanterne gældende, at Retten har gengivet den omtvistede beslutning forkert ved ikke at anse beslutningen for at være baseret på to særskilte begrundelser, nemlig eksistensen af grønbogen om posttjenester og retningslinjerne for udvikling af EF's posttjenester på den ene side og GD Net-beslutningen på den anden side.

51 Som det andet led i det første anbringende gør appellanterne gældende, at Retten også har gengivet beslutningen forkert ved at tilføje en begrundelse baseret på »fællesskabsinteressen«, som ikke var nævnt i beslutningen.

52 Det skal hertil blot bemærkes, at Retten med rette antog, at hele beslutningen var baseret på den manglende interesse for Fællesskabet.

53 Kommissionen tog nemlig igennem hele beslutningen stilling til, om det var hensigtsmæssigt, at Kommissionen på ny greb ind på et område, hvor den allerede havde taget initiativer som grønbogen, retningslinjerne og GD Net-beslutningen. Da disse initiativer alene blev nævnt i denne sammenhæng, kan de ikke betragtes som selvstændige begrundelser for afvisningen af klagen.

54 Ud fra disse betragtninger kan det første anbringende ikke tiltrædes.

Det andet anbringende

55 Som deres andet anbringende gør appellanterne gældende, at Retten har begået en retlig fejl ved at fastslå, at Kommissionen som grundlag for den omtvistede beslutning kunne henvise til en anden beslutning.

56 Efter appellanternes opfattelse skal enhver retslig eller administrativ afgørelse kunne stå alene, idet den myndighed, der træffer afgørelsen, skal gøre dette ud fra sagens særlige omstændigheder.

57 Det bemærkes, at der, som generaladvokaten har anført i punkt 20 i forslaget til afgørelse, i begrundelsen for en forvaltningsakt kan henvises til andre retsakter og navnlig lægges vægt på indholdet af en tidligere retsakt, især hvis den er konneks.

58 Retten har derfor ikke begået en retlig fejl ved at godkende, at Kommissionen i den omtvistede beslutning henviste til GD Net-beslutningen og antog, at denne havde bragt de i klagen omhandlede former for praksis til ophør, i betragtning af at den var retligt bindende for La Poste, der som følge af fusionen trak sig tilbage fra markedet for internationale kurertjenester.

59 Det andet anbringende kan herefter ikke tiltrædes.

Det tredje anbringende

60 Som deres tredje anbringende, der er subsidiært i forhold til det foregående, gør appellanterne gældende, at såfremt Domstolen måtte finde, at Retten ikke har begået en retlig fejl ved at godkende, at Kommissionen begrundede den omtvistede beslutning med en henvisning til GD Net-beslutningen, bør den appellerede dom ophæves, fordi begrundelsen er selvmodsigende.

61 Det fremgår ifølge appellanterne af præmis 32 og 67 i den appellerede dom, at alle de faktiske omstændigheder og overtrædelser, der er nævnt i klagen som en tilsidesættelse af traktatens artikel 86, blev gjort til genstand for en faktisk og retlig vurdering i forbindelse med GD Net-beslutningen. Eftersom der i den omtvistede beslutning henvises til begrundelsen for GD Net-beslutningen, er begrundelsen for den appellerede dom selvmodsigende, for så vidt som det i øvrigt hævdes, at den omtvistede beslutning ikke indeholdt en bedømmelse af de kritiserede former for praksis på grundlag af traktatens artikel 86.

62 Det skal hertil blot bemærkes, at Retten begrænsede sig til at fastslå, at Kommissionen i den omtvistede beslutning afviste klagen, fordi sagen ikke havde tilstrækkelig interesse for Fællesskabet, og at den derfor ikke var forpligtet til at bedømme de omtvistede former for praksis på grundlag af traktatens artikel 86. Som det fremgår af nærværende doms præmis 58, er rækkevidden af henvisningen til GD Net-beslutningen i øvrigt begrænset, da den for det første tjener til at fremføre den antagelse, at selv om de kritiserede former for praksis faktisk tidligere havde fundet

sted, var de blevet bragt til ophør som følge af GD Net-beslutningen, og da den for det andet ikke vedrører den bedømmelse af de pågældende former for praksis, som Kommissionen måtte have foretaget på grundlag af traktatens artikel 86 i GD Net-beslutningen.

63 Da den appellerede dom således ikke er selvmodsigende, kan det tredje anbringende ikke tiltrædes.

Det fjerde anbringende

64 Som deres fjerde anbringende gør appellanterne gældende, at Retten ikke har foretaget de nødvendige undersøgelser med henblik på at kontrollere, om Kommissionen var i stand til at konstatere, at der, som hævdet, ikke forelå krydssubsidiering mellem La Poste og datterselskabet.

65 De foreholder nærmere Retten, at den ikke har taget hensyn til en række elementer, som de gjorde Retten bekendt med, og som bekræfter, at der fortsat skete subsidiering efter 1991, såsom La Poste's manglende driftsbogholderi, SFMI's udnyttelse af La Poste's image og en økonomisk redegørelse, som blev fremlagt af den franske regering i den sag, der førte til Domstolens dom af 11. juli 1996 (sag C-39/94, SFEI m.fl., Sml. I, s. 3547).

66 Det skal hertil blot bemærkes, at Rettens vurdering af de beviser, der er fremført for den, ikke udgør et retsspørgsmål og dermed ikke er undergivet Domstolens prøvelsesret i forbindelse med appellen, medmindre de er gengivet forkert, eller det

fremgår af de fremlagte dokumenter, at Rettens konstateringer er materielt urigtige (dom af 2.3.1994, sag C-53/92 P, Hilti mod Kommissionen, Sml. I, s. 667, præmis 42, af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 48 og 49, og af 6.4.1995, forenede sager C-241/91 P og C-242/91 P, RTE og ITP mod Kommissionen, Sml. I, s. 743, præmis 67, jf. også kendelse af 17.9.1996, sag C-19/95 P, San Marco mod Kommissionen, Sml. I, s. 4435, præmis 39), hvilket appellanterne ikke gør gældende.

67 Det fjerde anbringende må derfor afvises.

Det femte anbringende

68 Som det første led i det femte anbringende gør appellanterne gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 68 ikke lovligt kunne udlede af sagsakterne, at Kommissionen havde fornødent grundlag for at fastslå, at overtrædelserne var bragt til ophør, da GD Net-beslutningen blev truffet.

69 Ifølge appellanterne er denne antagelse i strid med selve ordlyden af GD Net-beslutningen, hvorefter de af de berørte virksomheder afgivne tilsagn først skulle gælde fra den 18. marts 1995. Kommissionen kunne således ikke i 1994 på grundlag af disse tilsagn konkludere, at de i klagen omhandlede former for praksis var bragt til ophør.

70 Det bemærkes, at Retten i præmis 72 i den appellerede dom udtalte, at uafhængigt af de nævnte tilsagn er

»parterne i den anmeldte fusion ... fortsat bundet af bestemmelserne i deres aftale, herunder bestemmelsen om, at enhver tjeneste, som et postvæsen leverer som underleverandør, skal leveres mod betaling på normale handelsvilkår. Desuden fremgår det af GD Net-beslutningen, at postvæsenerne ikke vil have nogen økonomisk begrundelse for at lade det fælles datterselskab få fordel af krydssubsidiering. Denne vurdering i GD Net-beslutningen, som ikke er blevet indbragt for Retten, er ikke blevet bestridt af sagsøgerne i deres skriftlige indlæg. Tilsagnene udgør i realiteten en yderligere bebyrdende foranstaltning for postvæsenerne, idet disse forpligtes til at give de samme vilkår i forbindelse med lignende tjenester til andre virksomheder, der udfører internationale kurertjenester, så længe de ikke kan bevise, at der ikke sker krydssubsidiering«.

71 Eftersom Kommissionen og Retten fandt, at GD Net-beslutningen uafhængigt af de tilsagn, den foreskrev, var af en sådan karakter, at de kritiserede former for praksis blev bragt til ophør, vedrører det første led i det femte anbringende under alle omstændigheder et overflødigt punkt i begrundelsen for den appellerede dom, hvorfor det er irrelevant. Det er herefter ufornødent at undersøge, om det pågældende led i anbringendet — som anført af appellanterne — rejser et retsspørgsmål, eller om det tværtimod henhører under Rettens vurdering af beviser, i hvilket tilfælde det må afvises.

72 Det første led i det femte anbringende må således forkastes.

73 Som det andet led i det femte anbringende anfægter appellanterne bemærkningen i præmis 71 i den appellerede dom om, at den ovennævnte beslutning, Kommissionen i juli 1996 traf om at indlede en procedure i henhold til traktatens artikel 93,

stk. 2, vedrørende støtte, som Frankrig skulle have ydet selskabet SFMI-Chronopost, »ikke [giver] grundlag for at fastslå, at Kommissionen på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning rådede over oplysninger, der var tilstrækkelige til at begrunde, at der blev indledt en undersøgelse i henhold til traktatens artikel 86 for så vidt angår perioden efter vedtagelsen af GD Net-beslutningen«.

74 Det skal hertil blot bemærkes, at det andet led i det femte anbringende ikke kan undersøges i forbindelse med en appel, idet det vedrører undersøgelsen af de beviser, der blev ført for Retten, og dermed vurderingen af de faktiske omstændigheder.

75 Det andet led i det femte anbringende må således forkastes.

Det sjette og det ottende anbringende

76 Som deres sjette anbringende gør appellanterne gældende, at Retten har begået en retlig fejl i vurderingen af fællesskabsinteressen. Det følger efter deres opfattelse af udtrykket »bl.a.« i præmis 86 i Automec II-dommen, at Kommissionen har pligt til i det mindste at vurdere fællesskabsinteressen ud fra de dér opregnede faktorer, som kun efter omstændighederne kan suppleres med andre faktorer, der særligt gør sig gældende i det konkrete tilfælde. I modsat fald ville begrebet fællesskabsinteressen blive et vagt begreb, som Kommissionen selv definerer fra sag til sag.

77 Appellanterne understreger, at den i præmis 86 i Automec II-dommen beskrevne fremgangsmåde er blevet gentaget i alle Rettens senere domme vedrørende vurderingen af fællesskabsinteressen (domme af 24.1.1995, henholdsvis sag T-114/92, BEMIM mod Kommissionen, Sml. II, s. 147, præmis 80, og sag T-5/93, Tremblay m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 185, præmis 62).

78 Som deres ottende anbringende gør appellanterne gældende, at Rettens bemærkning i præmis 46 i den appellerede dom, hvorefter Kommissionen ikke var forpligtet til at henholde sig til de i fællesskabsretspraksis anførte faktorer ved vurderingen af, om der er en interesse for Fællesskabet i at fortsætte behandlingen af en klage, udgør en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og lighedsprincippet.

79 Det bemærkes, at eftersom vurderingen af en klages interesse for Fællesskabet afhænger af omstændighederne i hvert enkelt konkret tilfælde, bør antallet af kriterier, som Kommissionen kan lægge vægt på, ikke begrænses, og det bør modsat heller ikke pålægges Kommissionen udelukkende at anvende bestemte kriterier.

80 Inden for et område som konkurrenceretten kan de faktiske og retlige omstændigheder være meget forskellige fra sag til sag, hvorfor det står Retten frit for at anvende kriterier, der ikke tidligere er blevet taget i betragtning.

81 Som generaladvokaten har anført i punkt 59 og 93 i forslaget til afgørelse, ville en tiltrædelse af appellanternes anbringender indebære en fastlåsning af retspraksis.

82 Det sjette og det ottende anbringende må herefter forkastes.

Det syvende anbringende

83 Som deres syvende anbringende gør appellanterne gældende, at Rettens opfattelse af Kommissionens opgave i forbindelse med overvågningen af, at traktatens artikel 86 overholdes, er urigtig. I modsætning til hvad der fremgår af præmis 56, 57 og 58 i den appellerede dom, er det ikke tilstrækkeligt til at genetablere en acceptabel konkurrencesituation, at de konkurrencebegrænsende former for praksis bringes til ophør, idet der fortsat kan bestå strukturelle skævheder, som de pågældende former for praksis har frembragt. En indgriben fra Kommissionens side under sådanne omstændigheder ligger absolut inden for rammerne af Kommissionens opgave, som er at etablere og opretholde en ordning, der indebærer, at konkurrencen inden for fællesmarkedet ikke fordrejes.

84 Appellanterne anfører endvidere, at La Poste's krydssubsidiering til fordel for datterselskabet SFMI-Chronopost i det foreliggende tilfælde gjorde det muligt for sidstnævnte at gå ind på markedet for international kurertjeneste og inden for blot to år opnå en position som den førende virksomhed på dette marked. Selv hvis det antages, at krydssubsidieringen er bragt til ophør, har den påvirket konkurrencen, og den indebærer nødvendigvis en fortsat fordrejning heraf.

85 En konstatering af de omhandlede overtrædelser havde givet Kommissionen mulighed for i forbindelse med den omtvistede beslutning at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at genetablere en sund konkurrencesituation.

86 Indledningsvis bemærkes, at Kommissionen efter Domstolens faste praksis er forpligtet til omhyggeligt at undersøge samtlige faktiske omstændigheder og retlige forhold, som klagerne forelægger for den (dom af 11.10.1983, sag 210/81, Demo-Studio Schmidt mod Kommissionen, Sml. s. 3045, præmis 19, af 28.3.1985, sag 298/83, CICCE mod Kommissionen, Sml. s. 1105, præmis 18, og af 17.11.1987, forenede sager 142/84 og 156/84, BAT og Reynolds mod Kommissionen, Sml. s. 4487, præmis 20). Endvidere har klagerne krav på at få deres klagemål afgjort ved en beslutning fra Kommissionens side, der kan indbringes for Fællesskabets retsinstanser (dom af 18.3.1997, sag C-282/95 P, Guérin automobiles mod Kommissionen, Sml. I, s. 1503, præmis 36).

87 Artikel 3 i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81), giver imidlertid ikke den part, der har fremsat en begæring i medfør af den nævnte bestemmelse, ret til at kræve, at Kommissionen træffer en endelig beslutning om, hvorvidt den påståede overtrædelse foreligger (dom af 18.10.1979, sag 125/78, Gema mod Kommissionen, Sml. s. 3173, præmis 17 og 18).

88 Kommissionen, som efter EF-traktatens artikel 89, stk. 1, har til opgave at påse, at de i traktatens artikel 85 og 86 fastlagte principper anvendes, skal nemlig fastlægge og gennemføre den fælles konkurrencepolitik (dom af 28.2.1991, sag C-234/89, Delimitis, Sml. I, s. 935, præmis 44). Med henblik på at kunne udføre denne opgave effektivt er den berettiget til at prioritere de klager, den modtager, forskelligt.

89 Den skønsbeføjelse, Kommissionen råder over i denne forbindelse, er imidlertid ikke ubegrænset.

90 For det første er Kommissionen undergivet en begrundelsespligt, når den afviser at fortsætte behandlingen af en klage.

91 Eftersom begrundelsen skal være tilstrækkelig præcis og detaljeret til, at Retten kan foretage en effektiv prøvelse af Kommissionens udøvelse af sin skønsbeføjelse til at opstille prioriteter (dom af 19.10.1995, sag C-19/93 P, Rendo m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 3319, præmis 27), har Kommissionen pligt til at angive de faktiske omstændigheder, som ligger til grund for dens beslutning, og de retlige betragtninger, som har foranlediget den til at træffe denne (dommen i sagen BAT og Reynolds mod Kommissionen, præmis 72, og dom af 17.1.1984, forenede sager 43/82 og 63/82, VBVB og VBBB mod Kommissionen, Sml. s. 19, præmis 22).

92 For det andet kan Kommissionen ikke, når den opstiller prioriteter for behandlingen af de klager, den modtager, på forhånd udelukke, at den vil gribe ind over for bestemte situationer, der ligger inden for rammerne af den opgave, der er tildelt Kommissionen ved traktaten.

93 Kommissionen skal i denne forbindelse i hvert enkelt tilfælde vurdere, hvor grove de påståede indgreb i konkurrencen er, og om de fortsat har virkninger. Denne forpligtelse indebærer bl.a., at Kommissionen skal tage hensyn til varigheden og omfanget af de påståede overtrædelser og deres indvirkning på konkurrencesituationen i Fællesskabet.

94 Såfremt der fortsat består konkurrencebegrænsende virkninger, efter at de former for praksis, der har forårsaget dem, er bragt til ophør, har Kommissionen således stadig i henhold til traktatens artikel 2, artikel 3, litra g), og artikel 86 kompetence til at gribe ind for at fjerne eller neutralisere de pågældende virkninger (jf. i samme retning dom af 21.2.1973, sag 6/72, Europemballage og Continental Can mod Kommissionen, Sml. s. 215, præmis 24 og 25).

95 Kommissionen kan således ikke alene under henvisning til, at de former for praksis, der hævdes at være i strid med traktaten, er bragt til ophør, beslutte at henlægge en klage over de pågældende former for praksis på grund af sagens manglende interesse for Fællesskabet uden at have undersøgt, om der fortsat består konkurrencebegrænsende virkninger, og om de påståede indgreb i konkurrencen i givet fald er så grove eller fortsat har sådanne virkninger, at klagen derfor er af interesse for Fællesskabet.

96 Det må ud fra disse betragtninger konstateres, at Retten har baseret sig på en urigtig opfattelse af Kommissionens opgave på konkurrenceområdet ved uden at sikre sig, at det var blevet undersøgt, om de konkurrencebegrænsende virkninger fortsat bestod, og om de i givet fald var af en sådan karakter, at klagen derfor var af interesse for Fællesskabet, at fastslå, at en behandling af en klage over nogle tidligere overtrædelser ikke var i overensstemmelse med den opgave, der er tildelt

Kommissionen ved traktaten, men i det væsentlige ville tjene til at gøre det lettere for klagerne for de nationale domstole at påvise et ansvarsgrundlag med henblik på at opnå erstatning.

97 Det syvende anbringende kan derfor tiltrædes.

Det niende anbringende

98 Som deres niende anbringende gør appellanterne gældende, at Retten i præmis 102 i den appellerede dom har anlagt en alt for snæver fortolkning af begrebet sammenlignelige situationer for på denne baggrund at forkaste deres anbringende om, at Kommissionen tilsidesatte lighedsprincippet ved at indtage en anden holdning end den, den havde indtaget i andre sager.

99 Det skal hertil blot bemærkes, at appellanterne ikke har kunnet henvise til en sag, hvori Kommissionen på trods af en tidligere beslutning har indledt en undersøgelse i henhold til traktatens artikel 86 af former for praksis, som den anså for at være bragt til ophør. Under disse omstændigheder kan Retten ikke siges at have anlagt en urigtig vurdering af situationernes sammenlignelighed, da den antog, at sagsøgerne ikke havde godtgjort, at der var sket en tilsidesættelse af lighedsprincippet.

100 Det niende anbringende kan derfor ikke tiltrædes.

Det tiende anbringende

101 Som deres tiende anbringende gør appellanterne gældende, at Retten har tilsidesat princippet om god forvaltningsskik, for så vidt som den i præmis 100 i den appellerede dom fandt, at det ikke udgjorde en tilsidesættelse af dette princip, at Kommissionen ikke benyttede sig af en sagkyndig rapport, som klagerne havde fremlagt, og som skulle påvise de pågældende former for praksis i perioden forud for vedtagelsen af GD Net-beslutningen.

102 Eftersom den omhandlede rapport udelukkende vedrørte en periode forud for det tidspunkt, hvor de kritiserede former for praksis blev anset for at være bragt til ophør, fremstod den som irrelevant for vurderingen af, om det var hensigtsmæssigt at fortsætte undersøgelsen. Under disse omstændigheder kunne Retten med rette lægge til grund, at Kommissionen ikke havde pligt til at benytte sig af rapporten.

103 Den tiende anbringende kan derfor ikke tiltrædes.

Det ellevte anbringende

104 Som deres ellevte anbringende gør appellanterne gældende, at Retten har undladt at tage stilling til et vigtigt punkt i deres argumentation vedrørende forskellene mellem grundlaget for henholdsvis den første afvisning af klagen, som blev meddelt klagerne ved skrivelse af 10. marts 1992, og den endelige afvisning af klagen, som var formålet med den omtvistede beslutning.

105 Det bemærkes i denne forbindelse, at Retten, som generaladvokaten har anført i punkt 29 i forslaget til afgørelse, har gengivet det pågældende anbringende i præmis 22 i den appellerede dom og forkastet det i præmis 35.

106 Det ellevte anbringende kan derfor ikke tiltrædes.

Det tolvte anbringende

107 Som deres tolvte anbringende gør appellanterne gældende, at Retten har truffet afgørelse vedrørende anbringendet om magtfordrejning uden at have undersøgt alle de dokumenter, de havde påberåbt sig.

108 I præmis 117 i den appellerede dom fastslog Retten således, at en skrivelse fra Sir Leon Brittan til formanden for Kommissionen ikke udgjorde et tilstrækkeligt indicium for, at der forelå magtfordrejning, fordi den ikke var fremlagt for Retten, og da der heller ikke i øvrigt var fremført noget, der kunne bekræfte, at der fandtes en sådan skrivelse.

109 Da sagsøgerne for Retten udtrykkeligt havde fremsat begæring om, at det blev pålagt Kommissionen at fremlægge den pågældende skrivelse, begik Retten en retlig fejl ved anvendelsen af begrebet magtfordrejning, idet den uden at give sig selv mulighed for at undersøge skrivelsen fastslog, at denne ikke udgjorde et tilstrækkeligt indicium.

110 Det bemærkes, at Retten ikke kunne undlade at imødekomme sagsøgernes begæring om, at det blev pålagt Kommissionen at fremlægge et dokument, der tilsyneladende var relevant for sagens afgørelse, med den begrundelse, at dokumentet ikke var blevet fremlagt for Retten, og at der heller ikke i øvrigt var fremført noget, der kunne bekræfte, at der fandtes et sådant dokument.

111 Det fremgår af præmis 113 i den appellerede dom, at sagsøgerne havde angivet, hvem der havde skrevet den skrivelse, som de begærede fremlagt, og skrivelsens adressat og dato. Stillet over for sådanne oplysninger kunne Retten ikke blot forkaste parternes påstande med den begrundelse, at der ikke var ført tilstrækkeligt bevis herfor, da det beroede på Retten gennem en imødekommelse af sagsøgernes begæring om, at der blev meddelt pålæg om fremlæggelse af dokumenter, at fjerne den usikkerhed, der kunne bestå med hensyn til rigtigheden af de pågældende påstande, eller at angive grundene til, at et sådant dokument under alle omstændigheder og uanset dets indhold ikke kunne være relevant for sagens afgørelse.

112 Det tolvte anbringende kan derfor tiltrædes.

113 Det følger af ovenstående, at der bør gives appellanterne medhold i det syvende og det tolvte anbringende, og at den appellerede dom derfor bør ophæves.

Hjemvisning af sagen til Retten

114 Artikel 54, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen bestemmer, at såfremt Domstolen giver appellanten medhold, ophæver den den af Retten trufne afgørelse. Domstolen kan i denne forbindelse enten selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller hjemvise den til Retten til afgørelse. Da sagen ikke er moden til påkendelse, bør den hjemvises til Retten.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) Den af Retten i Første Instans afsagte dom af 15. januar 1997 i sag T-77/95, SFEI m.fl. mod Kommissionen, ophæves.

2) Sagen hjemvises til Retten i Første Instans.

3) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Puissochet Moitinho de Almeida Gulmann

Edward Wathelet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 4. marts 1999.

R. Grass J.-P. Puissochet

Justitssekretær Formand for Femte Afdeling